

tactvollen smaak op ingericht, een beperkt aantal schilderijen ruim en voordeelig te hangen en elk daarvan, rustig en door geen enkelen opdringerigen buurman gestoord, voor zich-zelf te doen spreken.

Een werk van den genialen, veelzijdigen Aelbert Cuyp, zooals bij ons hoogst zelden wordt aangetroffen, trekt domineerend de aandacht: de bijna levensgrootte beeltenis van een ongeveer zevenjarig meisje, buiten bij een boom gezeten. Het is geenszins wat men een „mooi kind” noemt, maar de losse, onbevangen opvatting en prachtige, vlotte schildering van het geheele tafereel, de naturalistische weergave van dit kleine, vroolijke, blonde menschje maken het tot een bizonder mooi stuk schilderwerk en tot een aantrekkelijk, innemend, sterk-sprekend levensbeeld. In een lang japonnetje, van een sappig rood-bruine kleur met wit kraagje, zit het hoogblonde meisje daar, vol levendigheid in haar blij kinderogen, vol jeugdfleur in haar zwierige lokjes, zoo echt als ademend in buitenatmosfeer, terwijl ze haar witgepluimden, slapstrooien hoed vasthoudt, gevuld met kleurige veldbloemen, waarin een bok te happen staat, in een schichtige, strubbelige, houding van zijn hoekig, langharig, warrig lijf, zoo mooi geschilderd in bruine en grijze tonen.

In de opvatting van deze beeltenis, die van de natuur-omgeving deel schijnt uit te maken, vindt men reeds, maar nog geheel spontaan, persoonlijk, datgene, wat zich in het Engelsche portret der 18e eeuw tot een zekeren modieusen stijl zal ontwikkelen en daarin tegelijkertijd zijn natuurfrischheid, zijn momentaneiteit zal verliezen. De aanwezigheid van dergelijke stukken van Cuyp in Engeland heeft wellicht tot dien portretstijl den grond gelegd.

Engeland werd het land der Aelbert Cuyp's en evenzeer het land der v. d. Cappelle's. Een van deze laatste is evenzeer bij de firma Houthakker te zien, een typisch werk van den grooten marine-meester, die het door de Vlieger op dit terrein gewezen spoor zoo energiek vervolgde.

Het is een rustig riviergezicht voor Dordrecht, met gevoelige, treffend juiste reflexen van bevlagde schepen in het water, waarboven, in fijn genueanceerde, breede, luchtige zetten geschilderd, een grootsche, Holland-sche lucht, zachtblauw, met donzige, vlokkig-zware wolkenkoppen. Aan den wallekant vormt een reeks huizen met de schepen en zeilen daarvoor een aaneengesloten, gevarieerde kleurstrook, één picturale massa, waarin nochtans de onderdeelen afzonderlijk herkenbaar blijven.

Van van der Neer zagen we een allerfijnst, grijstonig Wintertje met schaatsenrijders, een parelend stukje schilderwerk, vol ruimte, zacht-kens schuivend in perspectivische vastheid naar diepste verte.

Er is ook nog een Jan Wynants, een landschap in de bergen met voorgrond-boomgroep en uitvoerige wolkenvorming, met allerlei aardig belichte details en klare spiegelingen in het fijntjes zich rimpelende water.

De Utrechtsche, naar Zuidelijke kunst georiënteerde School represen-